

doen en veel werk besparen. B.v.: Ik heb nu een spin ontdekt van een eigenaardige vorm en een buitengewone manier om insecten te vangen. Het dier komt niet voor in de algemeene boeken over dierkunde. Ook niet in BREHM's Dierenleven of andere dergelijke werken, voorzoover ik dat kon nagaan; ook in De Tropische Natuur is het nog niet behandeld. Was er nu een werkje speciaal over de spinnen van Ned. Oost-Indië en werd het daarin niet behandeld, dan zou men met meer grond zich aan het werk kunnen zetten. Zeker, de spinnenwereld is een groot terrein, doch zeker is nog geen tiende deel ervan beschreven. Wij zullen het er dus maar op wagen en beginnen met een foto te zenden aan de Redactie van De Tropische Natuur van dit niet minder dan de behandelde sabelsprinkhaan merkwaardige diertje.

D. VAN MULLEM.

PITHECUS AYGULA FREDERICAE n. subsp.

Op den Goenoeng Slamet, Midden Java, 1000 m, verzamelde ik een paar slankapen, die een tot heden onbekend ras van den soerili (*Pithecus aygula* L.) bleken te vertegenwoordigen. De voornaamste verschillen met de echte *aygula* zijn de zwarte rugzijde (bij den typischen vorm grijs) en de gedeeltelijk evenzoo zwarte (slechts met uitzondering van een witte halsband en witten buik) onderzijde (bij *aygula* geheel wit). De schedel is volkomen gelijk aan die van het West-Javaansche ras.

Dat de vorm tot heden onbekend is gebleven, vindt zeker slechts zijn oorzaak in het feit, dat ze uiterlijk zoo ongemeen sterk gelijk op den Loet oeng (*Pithecus pyrrhus*), zoodat ze zelfs door de plaatselijke bevolking niet van deze, ook aldaar voorkomende, aapsoort wordt onderscheiden. Slechts het in handen krijgen van een exemplaar, en uiteindelijk vooral het onderzoek van den schedel, kon hier opheldering geven.

Buitenzorg, Februari 1930.

H. J. V. SODY.

KORTE MEDEDEELINGEN

Indische aaskever (*Diamesus oscularis* Vig.). — Op blz. 207 beeldt de heer LOUWERENS dezen kever af en spreekt ZEd. de onderstelling uit, dat dit insect wellicht leeft aan de cadavers van *grootte* dieren. Dit vermoeden kan over het algemeen juist zijn. Toen ik in 1913 te Sibigo kwam, in het noorden van het eiland Simaloer, had de beheerder van het aldaar gelegen houtaankap-emplacement enkele maanden te voren 2 grootte krokodillen onschadelijk gemaakt, de cadavers in twee ruwe kisten gespijkerd en op een veilig plekje gedeponerd, teneinde mij later de skeletten te kunnen bezorgen. Bij het uitzoeken der totaal uiteengevallen mummies kwamen er tallooze schilden van *Diamesus* te voorschijn. De platte kevers hadden gemakkelijk de kisten door kieren kunnen binnenkruipen, en waren na afloop van hun werk den natuurlijken dood gestorven.

Nochtans meen ik mij te herinneren, dat ik in 1920 op Noord-Nieuw-Guinea op 1450 m zeehoogte óók een *Diamesus*-soort aantrof, echter niet bij *grootte*, maar bij *kleine* dierenlijken, vnl. cadavers van ratten. Ik vermoed daarom, dat het niet zoozeer gaat om de *grootte* der prooidieren, als wel om den *duur* van het ontbindings- en verdere afbraak-proces van het cadaver. Op 1450 m hoogte blijven bij grootte vochtigheid de lijken betrekkelijk lang aanwezig. Door dien gerekten duur (tevens mindere talrijkheid van mieren en aasvliegen) heeft de kever ruimer gelegenheid om voor een generatie jongen voldoende voedsel te vinden.

Te Garoet (\pm 700 m) heb ik eveneens geprobeerd, deze insectensoort onder uitgelegde doode ratten te vangen, doch steeds met negatief resultaat.

Garoet, Dec. 1929.

W. C. VAN HEURN.